

Sygn. akt III AUa 519/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot
Sędziowie:	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.) SSA Marta Sawińska
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **Z. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 9 lutego 2012 r. sygn. akt IV U 3342/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał Z. K. emeryturę od dnia 1 czerwca 2011r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1991r. do 2000r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 44,29 %. Za okres pracy w byłej (...) organ rentowy przyjął wynagrodzenia minimalne obowiązujące w ramach stosunku pracy, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy, zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z. K. wniosła odwołanie od wyżej wymienionej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie i wyrównanie emerytury od dnia 23 marca 2011r., tj. od daty nabycia prawa do emerytury. Ponadto wniosła o uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury wynagrodzeń za okres pracy w byłej (...) na podstawie wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2012r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni zaliczył wynagrodzenie osiągnięte przez wnioskodawczynię w okresie od 1 września 1969r. do 1974r. z tytułu zatrudnienia w (...) - w kwotach wynikających z zapisu w legitymacji ubezpieczeniowej, tj. za 1969r. w kwocie 10.102,67 zł, za 1970 r. w kwocie 33.171,24 zł, za 1971r. w kwocie 34.816,85 zł, za 1972r. w kwocie 40.529,14 zł, za 1973r. w kwocie 40.055,21 zł, za 1974r. w kwocie 38.117,63 zł (pkt I) i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt II).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Z. K., urodzona (...), w dniu 29 czerwca 2011r. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Przed dniem złożenia wniosku o emeryturę wnioskodawczyni nie była uprawniona do świadczeń: emerytalnego lub rentowych.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją przyznał wnioskodawczyni emeryturę poczynając od dnia 1 czerwca 2011r.

W okresach od 1 września 1969r. do 7 sierpnia 1976r. i od 18 kwietnia 1977r. do 4 lutego 1979r. wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) na stanowisku prządki.

Za lata 1969-1974 wnioskodawczyni posiada wpisy wynagrodzeń w legitymacji ubezpieczeniowej, tj.:

za 1969r. w kwocie 10.102,67 zł,

za 1970r. w kwocie 33.171,24 zł,

za 1971r. w kwocie 34.816,85 zł,

za 1972r. w kwocie 40.529,14 zł,

za 1973r. w kwocie 40.055,21 zł,

za 1974r. w kwocie 38.117,63 zł.

W Inspektoracie ZUS w K., jak i w Oddziale w Z. brak jest jakichkolwiek dokumentów potwierdzających wypłatę zasiłków chorobowych i macierzyńskich za okres pracy wnioskodawczyni w byłej (...) od 1 września 1969r. do 7 sierpnia 1976r. i od 18 kwietnia 1977r. do 4 lutego 1979r.

Za okres od 1 stycznia 1971r. do 4 października 1975r. i od 18 kwietnia 1977r. do 4 lutego 1979r. organ rentowy ustalił wnioskodawczyni zarobki zastępcze na podstawie posiadanych zbiorów zarobków osób zatrudnionych w polskich zakładach pracy o podobnym profilu, w jakim wnioskodawczyni była zatrudniona za granicą. Na podstawie zarobków zastępczych organ rentowy ponownie ustalił wysokość emerytury decyzją z dnia 30 grudnia 2011r., od której wnioskodawczyni nie złożyła odwołania. Wzrosła część emerytury ustalona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej - z kwoty 331,38 zł do kwoty 412,97zł. Wobec korzystniejszego ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu 1989-1998 wynoszącego 39,07 do wynoszącego 69,86 z lat 1969-1978.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że przedmiotem sporu było po pierwsze ustalenie, czy pozwany zasadnie za podstawę ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury za okres zatrudnienia wnioskodawczyni za granicą, tj. od 1 września 1969r. do 7 sierpnia 1976r. i od 18 kwietnia 1977r. do 4 lutego 1979r. przyjął kwoty minimalnego wynagrodzenia pracowników proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy, a następnie - czy zasadnie przyznał emeryturę od 1 czerwca 2011r.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że nowa decyzja ZUS z 30 grudnia 2011r. nie uwzględniała zarzutów wnioskodawczyni zgłoszonych w odwołaniu do decyzji z 29 sierpnia 2011r., dlatego nie było podstaw do umorzenia

postępowania w zakresie objętym decyzją z 30 grudnia 2011r. na podstawie art. 477¹³ k.p.c., ponieważ decyzja ta nie wpływa na bieg niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego spór dotyczył ustalenia, czy podstawę wymiaru składek (a tym samym aktualnie podstawę wymiaru emerytury), stanowiło wynagrodzenie faktycznie otrzymywane w czasie pracy za granicą, czy wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent. W ocenie Sądu I instancji wykładnia gramatyczna tego przepisu nie wyklucza przyjęcia za podstawę wymiaru świadczenia kwoty, o której mowa w punkcie 1 przepisu § 10 - także do osób pracujących za granicą przed 1 stycznia 1991 r., w sytuacji kiedy wnioskodawczyni nie pozostawała w ogóle w zatrudnieniu przed wyjazdem za granicę i nie jest możliwe sięgnięcie po zarobki zastępcze z takiego zakładu pracy, a nadto gdy posiada konkretne zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej co do wysokości jej zarobków w b.(...) wyrażone w złotych polskich.

Wnioskodawczyni posiada legitymację ubezpieczeniową wystawioną 12 lutego 1971r. przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., w której pozwany zakład potwierdził zatrudnienie od 1 września 1969r. na terenie b.(...), a za okres zatrudnienia w latach 1969 - 1974 wnioskodawczyni posiada wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej w zakresie wysokości otrzymywanego wynagrodzenia za pracę.

Powołując przepisy § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 6 października 1959r. w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych i § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podstawy wymiaru i wysokości składki na cele emerytalne, wydanego na podstawie art. 3 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym, a obowiązującego do 31 grudnia 1982r., czyli w całym spornym okresie, Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawczyni znajdują się wpisy wynagrodzeń określone w złotych polskich - za 1969r. w kwocie 10.102,67 zł, za 1970r. w kwocie 33.171,24 zł, za 1971r. w kwocie 34.816,85 zł, za 1972r. w kwocie 40.529,14 zł, za 1973r. w kwocie 40.055,21 zł, za 1974r. w kwocie 38.117,63 zł., potwierdzane przez niemieckiego pracodawcę, to tym samym możliwe jest przyjęcie ich za podstawę ustalenia wymiaru emerytury, bowiem jest możliwe ustalenie kwot, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju.

Jednocześnie Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawczyni przed wyjazdem do pracy za granicą, nie pozostawała w (...)w zatrudnieniu, a jak podała – do pracy tej została skierowana przez polski urząd pracy. Wnioskodawczyni w spornym okresie otrzymywała z ZUS zasiłki chorobowe, a następnie macierzyńskie. Okolicznościom tym pozwany nie zaprzeczył wskazując jedynie, iż nie posiada dokumentów potwierdzających wypłatę zasiłków chorobowych i macierzyńskich za okres pracy wnioskodawczyni w byłej (...) i nie ma dokumentacji płacowej z tego okresu.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że składki na cele emerytalne zostały za sporny okres odprowadzone w (...), a pozwany jedynie nie odnalazł dokumentacji w tym zakresie.

Sąd Okręgowy podzielił przy tym stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 kwietnia 2006 r. (III AUa 328/06 Apel.-W-wa 2006/3/13, lex 189701) oraz Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wyrażone w wyroku z dnia 17 października 2006 r. (III AUa 509/06, lex nr 253495).

Reasumując – Sąd Okręgowy stwierdził, że wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej zarobki winny stanowić podstawę ustalenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczyni, w miejsce przyjętego i w związku z powyższym zmienił decyzję w tym zakresie orzekając jak w punkcie I wyroku.

Natomiast - ponieważ za lata 1975 i 1977-1979 wnioskodawczyni nie posiada żadnych wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej i nie przedstawiła też żadnych innych dowodów na wysokość otrzymywanego w tych latach wynagrodzenia za pracę za granicą, Sąd Okręgowy uznał za zasadne uwzględnienie do wysokości podstawy wymiaru emerytury wysokości najniższego wynagrodzenia w kraju, skoro jak wykazano powyżej, nie jest możliwe ustalenie zastępczych zarobków w sposób wyznaczony dyspozycją cytowanego § 10 pkt 2 rozporządzenia. Za niezasadne uznano także żądanie wnioskodawczyni przyznania prawa do emerytury od dnia 23 marca 2011r., a nie od daty złożenia wniosku o emeryturę, ponieważ zgodnie z art. 129 ust 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od

dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, orzekając jak w punkcie II wyroku.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy zarzucał naruszenie § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz.U. z 1989r., nr 11, poz. 63, ze zm.) poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie a w konsekwencji ustalenie podstawy wymiaru emerytury od wynagrodzenia osiągniętego przez wnioskodawczynię w okresie od 1 września 1969r. do 1974r. w (...) w kwotach wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej. W uzasadnieniu apelujący argumentował, że Sąd Okręgowy błędnie zastosował § 10 pkt 1 ww. rozporządzenia, zamiast prawidłowo § 10 pkt 2 tego rozporządzenia, bowiem dla zatrudnionych za granicą do końca 1990r. przyjmuje się wynagrodzenia zastępcze do ustalenia podstawy wymiaru składek. Jednocześnie skarżący powoływał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010r. (I UK 306/09).

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Błędny jest wywiedziony przez apelującego zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego § 10 pkt 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz.U. z 1989r., nr 11, poz. 63, ze zm.) poprzez błędną wykładnię i ustalenie podstawy wymiaru emerytury odwołującej w oparciu o wynagrodzenia osiągnięte przez wnioskodawczynię w okresie 1969r. - 1974r. w (...) w kwotach wynikających z legitymacji ubezpieczeniowej.

Odnosząc się do powyższego należy tytułem wprowadzenia wskazać, że kwestią sporną było ustalenie, czy w podstawie wymiaru składek odwołującej, a tym samym podstawie wymiaru emerytury, można uwzględnić wynagrodzenie faktycznie otrzymywane przez wnioskodawczynię w czasie pracy za granicą (uwzględnione w legitymacji ubezpieczeniowej w postaci wynagrodzenia w złotych polskich), czy wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent.

Zgodnie z treścią § 10 powyższego rozporządzenia (obowiązującego w tym brzmieniu od 1 stycznia 1990r.) - jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

- 1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo
- 2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że odwołująca, delegowana przez polski urząd pracy, została zatrudniona za granicą w byłym (...)w okresach od 1 września 1969r. do 7 sierpnia 1976r. i od 18 kwietnia 1977r. do 4 lutego 1979r. w zakładzie(...)

Odwołująca przedłożyła wystawione przez tego pracodawcę dokumenty dotyczące rozwiązania umowy o pracę, w których wskazano m.in. okresy, w których była zatrudniona, a także podano powód rozwiązania umowy, tj. niepodjęcie pracy po bezpłatnym urlopie i opiekę nad dziećmi. Dodatkowo ubezpieczona przedłożyła legitymację ubezpieczeniową wystawioną w dniu 12 lutego 1971r. przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., w której znajdują się wpisy wynagrodzeń wnioskodawczyni określone w złotych polskich za lata 1969 – 1974 podane jako

łącznie wynagrodzenie brutto za rok kalendarzowy lub za okres faktycznej pracy gdy zatrudnienie trwało krócej oraz przeciętne wynagrodzenie miesięczne, potwierdzone przez niemieckiego pracodawcę.

Ponadto bezsporne było, że przed podjęciem pracy za granicą odwołująca nigdzie nie pracowała, a okres zatrudnienia w byłym (...) od 1 września 1969r. do 7 sierpnia 1976r. był jej pierwszym okresem zatrudnienia.

Jednocześnie pozwany nie kwestionował okoliczności, że w spornym okresie wnioskodawczyni otrzymywała z ZUS zasiłki chorobowe, a następnie macierzyński, a jedynie podał, że nie posiada dokumentacji potwierdzającej wypłatę tych świadczeń, ani innej dokumentacji z tego okresu.

Uwzględniając powyższe okoliczności nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, że skoro okres zatrudnienia odwołującej za granicą przypadał przed 1 stycznia 1991r., to przy ustaleniu podstawy wymiaru składek odwołującej należy uwzględnić wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent.

Należy mieć na uwadze, że z wykładni cytowanego § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. wynika, że reguluje on tylko takie sytuacje, w których pracownik przed podjęciem pracy za granicą, podejmował pracę w kraju. Wówczas do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się kwoty wynagrodzenia w okresach zatrudnienia za granicą przed 1 stycznia 1991r. - przysługujące w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Takiej właśnie sytuacji dotyczy wskazywany przez apelującego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010r. (I UK 306/09), który z uwagi na odmienny od rozpoznawanego stan faktyczny, nie ma odniesienia do okoliczności niniejszej sprawy, a tym samym nie może być skutecznie powoływany w uzasadnieniu apelacji.

Ponownie w tym miejscu przypomnieć należy, że bezspornie odwołująca przed wyjazdem do pracy za granicę nie była zatrudniona w kraju. Wobec powyższego przepis § 10 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Powoływana regulacja rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. nie określa sposobu ustalania podstawy wymiaru świadczeń w sytuacjach, gdy pracownik przed podjęciem pracy w ogóle nie pracował w kraju. Uwzględnienie w zaskarżonej decyzji zarobków wnioskodawczyni za sporny okres na podstawie wynagrodzenia minimalnego, zgodnie z art. 15 ust. 2 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, również nie znajduje uzasadnienia, bowiem omawiana sytuacja nie jest objęta dyspozycją tego przepisu. Z kolei przyjęcie wynagrodzenia zastępczego na podstawie zarobków osób zatrudnionych w polskich zakładach pracy o podobnym charakterze jak wnioskodawczyni zatrudniona za granicą nie znajduje uzasadnienia w treści § 10 pkt 2 ww. rozporządzenia. Ustalenie wyznaczone dyspozycją § 10 pkt 2 rozporządzenia powinno być bowiem poczynione w oparciu o wynagrodzenie pracownika w P. zatrudnionego na stanowisku takim jak ubezpieczona przed wyjazdem za granicę (w realiach niniejszej sprawy niemożliwe do spełnienia, bowiem wnioskodawczyni przed wyjazdem za granicę nie była zatrudniona w P.). Ustalenie organu rentowego było zatem zupełnie dowolne i nie znajdowało uzasadnienia w powołanych przepisach prawa.

Istotne jest, że legitymacja ubezpieczeniowa odwołującej - zgodnie z § 1 ust. 1 obowiązującego w spornym okresie rozporządzenia Rady Ministrów z 6 października 1959r. w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych (Dz.U. 1959r., nr 56, poz. 338 ze zm.) była dokumentem służącym także do rejestracji okresów zatrudnienia i zarobków. Wynagrodzenia odwołującej wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej za okres pracy za granicą zostały wyrażone w polskich złotych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 obowiązującego w spornym okresie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie podstawy wymiaru i wysokości składki na cele emerytalne (Dz.U. 1968r., nr 5, poz. 29 ze zm.), wydanego na podstawie art. 3 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. 1968r., nr 3, poz. 7, ze zm.) podstawę wymiaru składek na cele emerytalne obywateli polskich delegowanych i kierowanych do pracy za granicą stanowiła kwota wynagrodzenia złotowego. Zgodnie z § 4 ust. 1 tego rozporządzenia - składkę na cele emerytalne pobierały zakłady pracy, potrącając ją przy wypłacie wynagrodzenia i przekazując łącznie ze składką na ubezpieczenia społeczne w terminie i na zasadach określonych dla tej składki.

Bezspornie odwołująca w spornym okresie została skierowana do pracy za granicą przez polski urząd pracy. W legitymacji ubezpieczeniowej odwołującej podano wysokość jej zarobków - jako roczne wynagrodzenie brutto za lata 1969-1974 i przeciętne wynagrodzenie miesięczne w tych latach - wyrażone w polskich złotych. W legitymacji ubezpieczeniowej wpisano wynagrodzenia - za 1969r. w kwocie 10.102,67 zł, za 1970r. w kwocie 33.171,24 zł, za 1971r. w kwocie 34.816,85 zł, za 1972r. w kwocie 40.529,14 zł, za 1973r. w kwocie 40.055,21 zł, za 1974r. w kwocie 38.117,63 zł., potwierdzone przez niemieckiego pracodawcę. Uzasadniony jest zatem wniosek Sądu Okręgowego, że od wynagrodzenia odwołującej wskazanego w legitymacji ubezpieczeniowej w złotych polskich była odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne. Kwota wynagrodzenia złotowego odwołującej - zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. - stanowiła podstawę wymiaru składek na cele emerytalne.

Reasumując - należało podzielić pogląd Sądu Okręgowego, że skoro zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej potwierdzają, że w okresie zatrudnienia w byłym (...) wnioskodawczynie odprowadzała składkę na ubezpieczenie społeczne w P. to tym samym zarobki wyrażone w polskich złotych za lata 1969-1974 wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej powinny być uwzględnione przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury. Skoro w oparciu o wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej można ustalić kwoty, od których za okresy pracy za granicą odprowadzano składkę na ubezpieczenie społeczne w Polsce, to nie jest zasadne korzystanie z zarobków zastępczych w tym okresie, tym bardziej, że wnioskodawczynie nie pracowała przed wyjazdem za granicę, czego wymaga dyspozycja § 10 pkt 2 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r.

Konkludując - Sąd Apelacyjny, uznając zarzuty skarżącego za nieuzasadnione, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację organu rentowego oddalił.

/SSA Iwona Niewiadowska-Patzer/ /SSA Dorota Goss-Kokot/ /SSA Marta Sawińska/